

ГОРДЕЛИВИЯТ КРАЛ

Превод от английски: Емилия Стаматова, 1996

chitanka.info

Живял в едно княжество знатен крал. Кралството му не било голямо, а и той самият бил дребничък на ръст. Но за това пък бил безкрайно горделив. Все гледал да не се измами, а другите да изиграе. Носел обувки на високи златни токове, за да изглежда уж по-висок. За да изглежда по-важен, не смъквал от раменете си дългата мантия. С кралската корона се разделял само, когато си лягал да спи и духвал свещта в покоите си.

Характерът му бил лош — щом нещо не било по нрава му, тутакси се разгневявал. Придворните му се чудели как до му угодят. Така той се мръщил от сутрин до вечер и от вечер до сутрин. Ту слънцето му светело силно, ту тъмнината на нощта му пречела. Нито мъдреците, нито слугите можели да се справят с него.

Веднъж кралят наметнал на раменете си нова мантия и тръгнал да се разхожда в дворцовата градина. А кралската мантия не била обикновена дреха: цялата била в дипли и набори, пешовете ѝ се влачели по земята, с нея нито човек можел да седи удобно, нито да се разхожда. Щом човек я види, веднага ще разбере, че пред него стои някой обикновен селяк, а минава самият крал.

Върви кралят по пътеката, посипана с пясък, атлазената му мантия искряла, скъпоценните камъни в короната проблясвали. Кралят бил доволен от новата си дреха и от самия себе си.

В края на градината се издигал стар дъб — огромното му стъбло не могло да се обгърне, дървото имало дебели корени, вратнали дълбоко в земята, кривите му клони растели на всички страни.

Кралят се спрял пред дъба и рекъл:

— Ех, че дърво! Като крал сред дърветата! Под него трябва да седна.

После той се загледал в златистите жълъди, които се виждали сред гъстите листа на дъба.

— Какво е това?! — развикал се кралят и се обърнал към придворните си, които вървели зад него на пръсти.

Придворните естествено знаели какво расте на дъба, но за всеки случай повикали стареца градинар. Ако кралят реши да се скара, нека да гълчи него.

— Какво друго може да расте на дъба, освен жълъди — заявил градинарят. — Жълъди, това са жълъди, ваша светлост.

— Ти не ме учи! — тропнал кралят с крак. — Сам виждам, че са жълъди. А ти кажи, защо са толкова малки? Нима толкова огромно дърво може да ражда някакви си дребосъци? Да се промени. Да се присади. Нека жълъдите бъдат големи колкото тиква.

— Няма да стане така, господарю — поклатил глава старецът градинар. — Не ми е по силите да го направя. А дори и да успея, сам си помисли, ще може ли тиквата да се задържи на тънката си дръжка. Тиквата, както и прасето, обича да лежи на меката земя, да се грее на слънце, така че, ваша светлост, и да се сърдите, и да не сърдите, дървото ще расте както то си знае.

— Ами че аз нареждам... — започнал князът.

От клон на дъба изкряскала сврака, а от друг клон изграчила врана. На краля му се сторило, че те му се смеят.

— Веднага ги изгонете! — извикал той и като забравил за своето величие, препъвайки се в мантията, се завтекъл към двореца.

Но тогава от една тънка паяжина се спуснало малко паяче на бузата на краля.

— Убийте ги! — изкряскал князът. — Всичките! В цялото княжество — и продължил да тича.

Но тогава някой дръзко го хванал за мантията. Кралят едва си поел дъх.

— Кой си ти? Какво е това? Кой се осмелява?

А това било съвсем обикновен розов храст. Мантията на краля се веела, докато той тичал към двореца, и краищата ѝ се закачили на остриите ѝ бодли.

Старецът градинар спокойно се приближил до храста и откачил мантията на краля.

— Да се отсече! Да се изкорени! Да се изгори!

Тогава придворните измъкнали красивия храст, целия в цъфнали рози.

Почервенял от гняв, кралят се прибрал в двореца. Едва стъпили в салона, когато му доложили, че от съседното кралство е пристигнал пратеник с дружески поздрав и с подаръци.

— Доведете го! — заповядал князът.

Влязъл пратеникът, а след него слуга с голямо ковчеже. Кралят много обичал да получава подаръци. Той веднага се успокоил и наредил да отворят ковчежето.

А какво си мислите, че имало вътре? Рози. Толкова били красиви, че всичките придворни ахнали. Наистина градинарят на съседното кралство се бил потрудил доста, за да създаде това чудо. Само че не навреме дошъл подаръкът. А на всичкото отгоре от средата на букета изпъзляло по едно листенце дългокрако паяче.

Като видял розите и паячето, кралят целият се затреперил.

— На никой няма да позволя да се подиграва с мен!

— Ваша светлост — измърморил разстроеният пратеник. — Моят господар ви изпраща розите с най-добри чувства...

— Какви добри чувства?! Обявявам на твоя крал война! Незабавно! От днес, от тази минута!

Събрал кралят войската си, яхнал коня и се отправил да воюва със съседа си.

Но нямал късмет. Още при първата битка, войската му била разбита. Войниците се разбягали, дори самият той трябвало да се спаси с бягство.

Сам-самичък, без свита, без пазачи, той яздел коня си из полето, а след него се чувал звънът от сабите на преследвачите му. Нямало къде да се скрие. Явно щял да падне позорно в плен.

Но изведнъж пред него се появила гора. Кралят стигнал до нея, скочил от коня и хукнал между дърветата и храстите като заек, подгонен от кучета. Само че зайците били свикнали да тичат, а кралят никога не бил тичал. Уморил се и се задъхал.

Стигнал и ручейче, което извираше в корените на един дъб, напил се със студената му вода и се заслушал: наоколо било тихо, явно преследвачите му били изостанали. Полегнал той да си отдъхне малко. Оказало се, че е хубаво да се лежи на зеления мъх и слънцето да грее отгоре. Кралят не усетил как заспал.

Не спал много, събудила го сврака. Кацнала на една вейка и закряскала с все сила. Скочил князът. И съвсем на време! Из цялата гора ехтели гласовете на вражеските войници — явно, търсели го.

Отново трябвало да бяга, някъде да се крие. Но бил благодарен, че свраката го предупредила.

Тогава от дъба паднал жълъд и ударил краля по носа. Махнал кралят с глава — и смешно му било, и криво.

„Добре щях да се подреда, ако жълъдът беше голям като тиква!“

А гласовете се чували все по-близо и по-близо. Отново хукнал кралят. Стигнал до един шипков храст. Бодливите клонки се били преплели, а в най-гъстото нещо се чернеело. Загледал се кралят — яма. Или изоставена бърлога на някое животно.

„Тук ще се скрия!“ — помислил си кралят и пропъзлял сред бодлите. Издрал си ръцете, лицето, но стигнал до дупката. Харесало му вътре — дупката била дълбоко, вярно било му малко тясно, но и така се чувствал добре. Притаил се и не помръдвал.

Изведнъж отнякъде изпъзлял огромен тумбест паяк. Кралят изтръпнал. А паякът се заловил за работа — плете ли плете мрежата си... целият вход на дупката оплел.

Тъкмо свършил и застанал по средата на паяжината си в очакване на жертва, преследвачите се появили.

— Сякаш се е провалил вдън земя! — извикал един войник.

— Ясно е, че не се е провалил вдън земя — отвърща му друг. — Ей, там сред шипките сякаш се чернее дупка. Дали не е изпъзлял вътре?

— Сам върви да провериш, ако не се боиш от бодлите — засмял се първият.

Кралят изтръпнал. „Край. Хванаха ме!“ — помислил си той.

— Вие слепи ли сте? — обадил се трети. — Не виждате ли: целият вход е в паяжината. През нея муха не може да прелитне, а камо ли нашият княз. Да вървим!

Засмели се войниците и тръгнаха в друга посока.

Кралят лежал, боял се дори да въздъхне — да не би войниците да премислят и да се върнат. Скоро слънцето се скрило и започнало да притъмнява.

„Само да стане още малко по-тъмно!“ — молел се кралят.

Дочакал да падне нощта и изпъзлял от дупката. Внимателно се промъкнал, за да не развали паяжината. Та нали паякът го спасил от бедата.

Запромъквал се кралят из гората, пазел се от засада. Но явно на войниците им било омръзнало да го преследват. Пусто и тихо било в гората. Измъкнал се кралят, пресякъл полето и стигнал своето княжество.

От тогава никой не можел да го познае. Всичко му харесвало: и слънцето му било мило, и мракът му носел радост. Дори наредил на

слугите си да не метат паяжините по ъглите. И старецът градинар бил доволен. В цялата градина посадил храсти, толкова много харесвал кралят розите. А когато тръгвал на разходка, винаги оставал мантията си в двореца.

А колкото до войната със съседа, двамата крале се сдобрили. Известно е, че кралете често се карат, а после се сдобряват. Живеят си добросъседски и от време на време дори си изпращат някой букет рози.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.